

σε προσωπικά γεγονότα, αλλά και σε ιστορικές στιγμές του τόπου. Λίγες λέξεις δίνουν τον τόνο: «Τέλος πάντων. Δεν είναι τίποτα η ζωή. Έφεξε και νύχτωσε...». Σε τέσσερα μέρη χωρισμένη η συλλογή, με την κάθε μια να έχει ως μόντο στίχους ποιητών που επέλεξε η Χρυσούλα Σπυρέλη.

ΧΡΥΣΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ανθολογία Ποιητικών Διαλόγων

Εκδόσεις Γκοβόστη

Στον παρόντα τόμο περιλαμβάνονται έργα των ποιητών που έλαβαν μέρος με αναγνώσεις, από τον Νοέμβριο του 2014 έως τον Ιούνιο του 2015, στους «Ποιητικούς Διαλόγους De Profundis», που διοργανώθηκαν από το περιοδικό *Τα Ποιητικά* και τις Εκδόσεις Γκοβόστη. Σαράντα έξι νέοι και πολύ νέοι ποιητές, καταθέτουν τη «φωνή» τους, άλλοι με κοινά στοιχεία μεταξύ τους, άλλοι με το δικό τους τόνο, δοκιμάζουν τεχνικές πειθαρχημένες ή πιο ελεύθερες, υιοθετούν ακόμα και την πεζόμορφη άσκηση. Οι ποιητικές φωνές αποδίδουν πολλές πλευρές, ακόμα και αντιφατικές, της πρόσληψης των πραγμάτων. Ενίοτε αυτοβιογραφούμενοι οι δημιουργοί, ανιχνεύουν όσα βλέπουν και εκείνα που τους ορίζουν.

ΧΡΥΣΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Θ.Π. Ζαφειρίου

Ποιήματα, επιτομή (1970-2014)

Andy's Publishers

Στον ανά χείρας τόμο βρίσκονται συγκεντρωμένα ποιήματα και ποιητικές συλλογές που δημοσιεύτηκαν από το 1970 και εξής. Μια σημαντική πορεία στην οποία καταγράφονται βλέμματα, στάσεις, τάσεις, χρονικές μεταλλάξεις, εσωτερικές επιλογές και απορίες. Με απλό και σαφή τρόπο ξετυλίγονται εικόνες, αποδίδονται, άλλοτε εν κρυπτώ και άλλοτε φανερά, οι φόβοι και οι φο-

βίες, η αγωνία για το άγνωστο. Ο αυτοσαρκασμός, η ειρωνεία και η αυθεντικότητα, η χωρίς πόζα και στόμφο «αφήγηση», είναι μερικά από τα ατού της επιτομής των ποιημάτων. Και ως δείγμα το τελευταίο ποίημα, μια διαπίστωση, ένα νεύμα πριν τον αποχαιρετισμό: «Όλο και πιο κοντά / Στο θάνατό μου πια / Από κοντά / Κι η προ γεννήσεώς μου / Ιστορία- / Χαμένο, λένε, / Πως δεν πάει τίποτα. / Αλλά και μ' ό,τι έζησα / Ούτε αυτό αρκεί.» («Η ιστορία επαναλαμβάνεται»).

ΧΡΥΣΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Jidi Majia

Λόγια της φωτιάς

(Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας)

Κοινωνία των (δε)κάτων

Ένα άνοιγμα στην κινεζική λογοτεχνία, στην ποίηση, επιχειρούν οι εκδόσεις της Κοινωνίας των (δε)κάτων, με την παρουσίαση του έργου του ποιητή και συγγραφέα Jidi Majia. Αποσπασματικές οι γνώσεις μας για έναν λαό με μακραίωνη ιστορία και μεγάλη συνεισφορά στον πολιτισμό. Ωστόσο, η ποικιλία εκφραστικών «γλωσσών», η απόσταση, όχι μόνο η χιλιομετρική, αλλά και αυτή που προκύπτει από τη διαφορετική χρήση κωδίκων επικοινωνίας, δημιουργεί αμηχανία στον δυτικό, για τον άγνωστο και ανεξερεύνητο πολιτισμό της Άπω Ανατολής. Αυτό που διακρίνει ο αναγνώστης στην ποίηση του Jidi Majia, ο οποίος ανήκει σε εθνική μειονότητα, είναι η απλότητα, οι εικόνες που ενώνουν το άτομο με τη φύση, καθώς και η διάθεση για να αντιμετωπισθούν τα ανθρώπινα ως να υπόκεινται στην κοινή μοίρα, με το καλό και το κακό στα δεδομένα της ζωής. Με πόσο λιτά μέσα μπορεί να πει κανείς τόσο σπουδαία πράγματα: «Κοιτάζοντας τον ήλιο, πάντα μου λείπουν / Εκείνοι οι άνθρωποι που ζούσαν πριν γεννηθώ / Και μπορούσαν να νιώσουν αυτή τη ζεστασιά / και δεν βρίσκονται πια σ' αυτόν τον ηλιόλουστο κόσμο» («Ήλιος»).

ΧΡΥΣΑ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ